

Ea simte împreună cu-acea ce pătimește,
Căci sémănă se aibă caracter vėduvescū.

La stele, la luceferi mă uīt cu întristare,
In orī-care aevea un chip par' că zărescū;
Și-atuncī ascult zefiriī șoptind în depărtare,
Că chipul, care'lūīcaut, în veci nu'lū mai găsescū.

Când sórele se culcă în nourī dupē munte,
Și sémănă câmpia cu un frumosū covor;
Eū nu vėdū neci o flóre ,se nu'mi aduc aminte,
Că nu mai am în lume, decāt un singur dor!

Nu pot s'ascult păriul, ce curge colo 'n vale,
Căci șopta lui lovește adānc sufletul meū;
Nu pot s'ascult o doină, un bucium, o cātare,
Nu pot o rugăciune se 'ndreptū lui Dumnezeuū.

Nu pot se sufer diua, nu pot se sufer sóre;
Acestea sunt frumóse la cei ce'sū fericiți;
Dar' orī ce frumuseță aduce întristare,
Aduce mahnicīune la cei nenorociți.

Așa, amar trăește sermana turturică,
Gemēnd la uscăciune, dorind amantul seū,
Și vecīnic credincióasă ea numaī singurică
Iubește până móre: așa iubescū și eū! »

* * *

Dimitrie Gusti, născut la anul 1818 în Iași; cursul învățatūrelor și 'lū a făcut în